

i dette Tilfælde havde vist sig, men netop derfor turde han ikke nu trække sig tilbage med den lille Vederkvælgelse, som han saa, det var for disse udhungrede Mennesker. Han havde derfor løbet fra den ene til den anden af disse Velgørere i København, hvis Punge altid staaar aabne, og havde ogsaa faaet nogen Hjælp, baade i Brød, Smør og Penge. Han viste os saaledes fra Københavns Mælkeforsyning flere store Spande Kernemælk, men sukkede, fordi de ikke kunde faa Mel eller Gryn til at lave den til Kernemælkssuppe. — Heller ikke havde de Gryder til saa store Portioner.

Vi forlod Lokalet opfyldt af Tanker over al den Ulykke og de varige Følger, som Fattigdommen fører med sig, men dog med Haab om, at hvis mange Hjerter var varme og deltagende som deres, hvis Hænder her var i Travlhed, maatte der kunne findes paa Raad til en anden Samfundsordning. Imidlertid maa den private Hjælp ydes, og da vi véd, at „Hvad vi vil“ læses af mange Landbokvinder, i hvis velhavende Hjem lidt Fødevarer ikke vil savnes, haaber vi ogsaa, at disse samme Kvinder saa hurtigt som muligt vil sende deres Gaver. Her kan ingen Misbrug ske; ti ingen kan mere end spise sig mæt, og saa er der den dejlige Ting, at den fattige skal ikke staa Skrifte eller give Attest for sin Værdighed og taale de pinlige Bebrejdelser, hvormed næsten altid den private Godgørenhed forøger den hans Lidelser.

Han kan tie med sin Nød, spise Maden og gaa bort uden at føle sig nedværdiget.

Den lille Kreds vilde gerne i Februar vedblive med denne Bispisning, men er selvfølgelig ikke i Stand dertil, dersom der ikke tilbydes dem et temmelig stort Forraad af Fødevarer. De har hidtil bispist ca. 1000 Mennesker om Dagen.

Redaktionen af „Hvad vi vil“ er villig til at være Mellemmand og give al den Oplysning, Landbokvinder kan ønske. Dog maa Fødevarer selvfølgelig sendes direkte til Mønsthedsforstander Schrøder, Smedegade 12, København N.

Provinspressen bedes optage Meddelelser om denne Sag, da sikkert mange fra Landet gerne vil give deres Skærv i Fødevarer eller Penge; ti hvem véd, om ikke en og anden nær Slægtning, ukendt med københavnske Forhold, ved Arbejdsløshed og Nød er sunken ned i Proletariatets Rækker.

Humanitet og Klasse modsætning.

I Kvindebladet „Hvad vi vil“ dette Aars Nr. 1 omtaler Karen Laursen Prip Tjenestepigernes Juleaften, og udtaler sig angaaende deres Slid, ubegrænsede Arbejdstid og den som oftest hensynsløse Behandling, de er udsatte for. Dette kan vel i og for sig være en temmelig rigtig Fremstilling af Tjenesteyendeforholdene nu for Tiden.

Men tro, at større Humanitet eller Venlighed fra Herskabernes Side skulde kunne bedre disse Forhold, som K. L. P. synes at gøre, beviser kun, at hun ikke har gjort sig Rede for deres Aarsager. Paa den ene Side staa jo Herskaberne som privilegeret herskende Klasse med alle mulige Rettigheder, og, i Følge af Tyendeloven, personligt Herrevælde. Paa den anden Side Tyendet, som tilhører en undertrykt og tildels uoplyst Klasse, hvis Retstilling er lig Nul ved Siden af Herskabets, men hvis Pligter overfor disse er saa store, at de som oftest optager baade deres Dag og Nat.

Som en Følge af disse Forhold ligger det ikke i Herskabernes Interesse (Klasseinteresserne maa for dem altid blive de fremherskende) at udvise Humanitet mod Tjenesteyendet, og det gavner dette kun lidet at vente herpaa, Derimod burde de nuværende Forhold bidrage til at vække og styrke Tyendets Selvstændighed og Selvtillid, saa de efterhaanden bliver i Stand til at varetage deres egne Klasseinteresser og til selv at vurdere deres Tid og Arbejdskraft, samt være medbestemmende om deres Lønningsforhold, Arbejdstid og alt andet Arbejdsgiverne og dem vedrørende.

K. L. P. fremhæver i sin Artikel, at hun hører til dem, der er til, for at lette andre Livet, og af den Grund bliver set ned paa. Det er efter min Mening en fejlagtig Opfattelse af Forholdene. En Tjenestepiges Gerning er jo lige saa nødvendig for det nuværende Samfund som f. Eks. en Syerskes eller Haandværkers Arbejde. Og om end der findes en eller anden Frue, som endnu er uoplyst nok til at se ned paa sit Tyende, saa maa Tjenestepigerne i alt Fald vide, at deres egen Klasse ikke ser ned paa dem. Det er heldigvis kommet saa vidt med de fleste Arbejdere, at de ikke lader sig se ned paa; ja, mange Arbejdere kan vel, hvad Oplysning og Forstaaelse af Samfundsforholdene angaar, med fuld Ret se ned paa adskillige Arbejdsgivere. Tyendet maa vænne sig til ikke at lade sig se ned paa og ikke at vente Forbedring af deres Forhold gennem „Humanitet“ fra Herskabernes Side. Men derimod ved en stærk Organisation søge at forbedre deres Kaar og skabe dem og deres Gerning den Anerkendelse, de som nyttige Samfundsmedlemmer har Ret at fordr.

Anna Jensen.

Tjenestepigernes Stilling.

I nærværende Blads Nr. 2 og 3 er der af et Par Damer leveret Indlæg i Debatten om Tjenestepigernes Stilling.

Men det gaa med denne Debat, som med saa meget andet: Sagen griber fejl an. Den ene jamrer værre end den anden, men denne Jamren fører ikke til Resultat.

Belyser det Sagen, at der fortælles nogle smaa Anekdoter, som den ene eller den anden har oplevet?

Man vil saa gerne have slaaet fast, at Tjenestepigerne er lige saa dannede som Fruerne! — Gud bevares! Der er vist enkelte dannede Piger, ligesom der er enkelte, dog muligvis flere, dannede Fruer. Men begge Parter har maaské endnu mere Dannelse behov. I det mindste vidner Karen Sundbos Opsats om, at hun ikke, den Gang

hun var Tjenestepige, besad den Overlegenhed, der følger med Dannelse, ellers havde hun ikke nævnt det første af sine Exempler.

Dog, jeg vil ikke ind paa den Side af Sagen, men heller dvæle ved det mere praktiske:

Hvorledes kan Tjenestepigernes Kaar blive forbedrede?

Dette sker først, naar Tjenestepigerne bliver mere intelligente og kundskabsrige, og det bliver de ikke, før de faar mere Tid til deres Raadighed.

En Del Fritid kan opnaas ved, at Herskaberne forandrer deres Spisetider.

Den sene Aftensmad Kl. 8 à 9 maa ikke finde Sted. Man maa spise to Hovedmaaltider: Frokost Kl. 11 à 12, Middag Kl. 5-6 og ingen Aftensmad. I det mindste maa Aftensmaden være Pigerne uvedkommende.

Ved en saadan Indretning af Maaltiderne vil Tjenestepigerne kunne være færdige Kl. 7 og have tre dejlige Timer til Kl. 10. De vil have lige saa megen Tid til overs som f. Eks. en Kommunelærerinde, der for det meste underviser til Kl. 6.

Desuden vil Spisetiderne ligge saa langt fra hinanden, at Arbejdstiden bliver magelig, slet ikke anstrengende.

Vilde saa Tjenestepigerne benytte deres Fritid saaledes som andre intelligente Mennesker, saa vilde der snart ske en stor Forandring!

Nu er ofte Tjenestepigerne — af Mangel paa Dannelse, Takt og Kundskaber — ganske uforstaaende overfor Herskaberne, og mange af dem er saa ødsle, at Husmoderen spilder en Masse af Tid for at efterse, thi de fleste Herskaber har ikke Raad til, at det halve gaar i Vasken!

I øvrigt vil Udviklingen føre hen mod en Ophævelse af de smaa Husholdninger. Det bliver efterhaanden klart for de fleste, at det maa være billigere at lave Mad til tyve Familier paa én Gang, end som nu, hvor hver af disse tyve Familier etablerer Husholdning med Gryder o. s. v. og en Pige for at lave en Smule Mad til tre — fire Personer.

Herom mere en anden Gang.

Mariane Pedersen.

Det kgl. Theater.

Gregers.

Det er Voldemar, Forfatter af „Fra Heksernes Tid“, der har skrevet dette Stykke, og han har her yderligere uddybet sit indgaaende Kendskab til hin svundne Tids Sæder og Skikke, dens brutale Samfundsordning og grænseløse Overtro, som han med Vid og Ironi hist og her afpasser efter vor egen Tid, saaledes, at det stundom rammer haardt.

Forfatteren har i det, der hidtil er kendt fra hans Pen, paa dette Omraade fundet sig en ny Jord, som ingen i vor Tid har opdyrket, en ny Jord, som han bearbejder med sjælden Troskab og stor Virkning; thi ingen kan staa ligegyldig overfor disse Samfundsbilleder, der maa enten frastøde eller tiltrække, nærmest dog det sidste; Kunst er det altid.

I Gregers er Handlingen henlagt til Aaret 1646 og foregaar paa Christians Havns Torv. I de rundtomliggende Huse ses et